

PYTANIA PRAWNE DO IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 4/2000

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Łodzi przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy pod pojęciem ekwiwalentu za niewykorzystane dni wolne od pracy, o którym mowa w § 7 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 stycznia 1990 r. w sprawie wysokości i podstawy wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne, zgłaszania do ubezpieczenia społecznego oraz rozliczania składek i świadczeń z ubezpieczenia społecznego (tekst jedn. Dz.U. z 1993 r. Nr 68, poz. 330 ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 1997 r. należy rozumieć pełny dochód pracownika uzyskany za pracę świadczoną w dni wolne od pracy tj. normalne wynagrodzenie wraz ze 100 % dodatkiem za pracę w niedziele lub święta (art. 134 k.p.), czy też jedynie dodatek w wysokości 100 % wynagrodzenia przewidziany w art. 134 § 1 pkt 2 kodeksu pracy?”

III ZP 5/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gdańsku z/s w Gdyni przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy odpowiednie stosowanie art. 7 ust. 4, o jakim mowa w art. 2 ust. 5 ustawy z dnia 28 czerwca 1995 r. o zmianie ustawy o wypłacie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy (Dz.U. Nr 87, poz. 435) należy rozumieć jako możliwość pozyskiwania po dniu 31 grudnia 1997 r. niezbędnych załączników do

tegoż wniosku, o których mowa w zdaniu drugim art. 2 ust. 2 wymienionej ustawy?”

III ZP 6/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Bydgoszczy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy nakaz podwyższenia godzinowej stawki wynagrodzenia zasadniczego pracownika niepełnosprawnego wynikający z art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 9 maja 1991 r. o zatrudnieniu i rehabilitacji zawodowej osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 46 z 1991 r. poz. 201 ze zm.) i art. 18 ust. 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123 z 1997 r. poz. 776 ze zm.) odnosi się też do pracownika, który już w momencie podjęcia zatrudnienia posiada status osoby niepełnosprawnej, czy też tylko do takiego pracownika, który w toku zatrudnienia przechodzi na normy czasu pracy o jakich mowa w art. 9 i 10 ustawy z dnia 9 maja 1991 r. i art. 15 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r.?”

III ZP 7/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Gdańsku z/s w Gdyni przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz.U. z 1991 r. poz. 408 ze zm.), którego działalność jest nadzorowana i finansowana ze środków zapewnianych przez Wojewodę – jako organ założycielski – na podstawie odrębnej umowy jest państwową jednostką sfery budżetowej w rozumieniu art. 1 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 grudnia

1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1080)?”

III ZP 8/2000

Pytanie prawne Rzecznika Praw Obywatelskich przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy do rozpatrzenia żądania właściciela nieruchomości o jej wykup lub zamianę, zgłoszonego na podstawie artykułu 84 ustawy z dnia 31 stycznia 1980 r. o ochronie i kształtowaniu środowiska (Dz.U. z 1994 r. Nr 49, poz. 196 z późn. zm.) właściwy jest organ administracji publicznej czy sąd powszechny?”

III ZP 9/2000

Pytanie prawne Ministra Pracy i Polityki Społecznej przedstawione do rozpoznania przez skład 7 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w świetle przepisów art. 18 ustawy z dnia 28 kwietnia 1983 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin, obowiązującej do dnia 31 grudnia 1998 r. oraz postanowień § 1 zarządzenia Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 18 sierpnia 1997 r. w sprawie wypłaty ekwiwalentu pieniężnego za deputat węglowy dla emerytów i rencistów kolejowych (M.P. Nr 54, poz. 516) przysługuje wyrównanie tego ekwiwalentu pieniężnego za okres od 1 stycznia 1996 r. do 3 września 1997 r.?”

III ZP 10/2000

Pytanie prawne Sądu Rejonowego – Sądu Pracy przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy użyte w art. 22 ust. 2 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. „o dostosowaniu górnictwa ...” – Dz.U. Nr 162, poz. 1112, dotyczące

godzin nadliczbowych – sformułowanie: „... zgodnie z Kodeksem pracy ...” – oznacza wszystkie godziny nadliczbowe faktycznie przepracowane w okresie przyjętym za podstawę obliczenia świadczenia socjalnego, czy tylko proporcjonalną za ten okres ilość godzin nadliczbowych w stosunku do maksymalnie dopuszczalnej w art. 133 § 2 kodeksu pracy tj. 150 godzin w roku kalendarzowym a więc 37,5 godz. w kwartale oraz mając również na uwadze przepis § 9 ust. 1 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 stycznia 1997 r. – „w sprawie szczegółowych zasad ...” – (Dz.U. Nr 2, poz. 14)?”

UCHWAŁY IZBY ADMINISTRACYJNEJ, PRACY I UBEZPIECZEŃ SPOŁECZNYCH

III ZP 20/99 - z dnia 1 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie:

Za zobowiązanie z tytułu świadczenia przewidzianego w ustawie z dnia 12 grudnia 1997 r. o dodatkowym wynagrodzeniu rocznym dla pracowników jednostek sfery budżetowej (Dz.U. Nr 160, poz. 1080 ze zm.), przysługujące za 1998 r. przepracowany w zlikwidowanym Urzędzie Wojewódzkim, należne pracownikowi, który z dniem 1 stycznia 1999 r. stał się pracownikiem starostwa powiatowego, odpowiadają solidarnie to starostwo powiatowe i Skarb Państwa (art. 52 ust. 1; art. 80 ust. 1 ustawy z dnia 13 października 1998 . – Przepisy wprowadzające ustawy reformujące administrację

publiczną, Dz.U. Nr 133, poz. 872 ze zm. w związku z art. 23¹ § 2 k.p.).

III ZP 12/99 - z dnia 4 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Poznaniu:

Adwokat wykonujący zawód indywidualnie, który nabył prawo do zniżki w opłacaniu składki na ubezpieczenie społeczne w 50 % nie zachowuje uprawnienia do tej ulgi na podstawie art. 63 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123, poz. 776 ze zm.).

PYTANIA PRAWNE DO IZBY CYWILNEJ

III CZP 8/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy w przypadku określenia w pozwie jako pozwanych osób fizycznych ze wskazaniem firmy pod jaką prowadzą działalność gospodarczą, a okoliczności faktyczne danej sprawy wskazują, że roszczenie wynika z działalności gospodarczej innej firmy – również nie będącej osobą prawną – spółki cywilnej, którą tworzy m.in. jeden z pozwanych, wytoczenie powództwa przeciwko tak określonej stronie pozwanej (wskazanie imienia i nazwiska) oznacza możliwość zasądzenia od tegoż pozwanego na podstawie art. 864 k.c., należności z tytułu działalności gospodarczej prowadzonej pod tą inną firmą w stosunku do której – jak wynika z okoliczności sprawy – roszczenie winno być skierowane?”

III CZP 9/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy ustalone statutem Fundacji uprawnienie fundatora do powoływania Rady Fundacji przechodzi na następców prawnych fundatora?”

UCHWAŁY IZBY CYWILNEJ

III CZP 36/99 – z dnia 1 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Warszawie:

Uprawnienia fundatora dotyczące powoływania organów fundacji nie przechodzą na jego następcę prawnego.

III CZP 37/99 – z dnia 9 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Przemyślu:

Sędzia spokrewniony lub powinowacony w stopniu określonym w art. 48 § 1 pkt 2 k.p.c. z osobą wchodzącą w skład organu działającego w imieniu osoby prawnej, będącej stroną jest wyłączony na podstawie wymienionego przepisu.

III CZP 38/99 – z dnia 9 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Przemyślu:

Nieusuwalny brak uzasadnienia wyroku nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy na skutek apelacji wniesionej od tego wyroku.

III CZP 29/99 – z dnia 10 lutego 2000 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego:

Organy samorządu studenckiego szkoły wyższej, działającego na podstawie ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz.U. Nr 65, poz. 385 ze zm.) mogą pozywać i być pozywane w sprawach z zakresu ich ustawowych uprawnień.

III CZP 26/99 – z dnia 29 lutego 2000 r. w składzie 7 sędziów na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego:

Sprawy wynikające z umowy najmu lokalu mieszkalnego, przeznaczonego do zaspokajania osobistych potrzeb mieszkaniowych najemcy i osób bliskich, gdy wynajmującym jest przedsiębiorca prowadzący działalność w zakresie najmu lokali, są „sprawami o ochronę konsumentów” w rozumieniu art. 61 k.p.c.

ORZECZENIA TEZOWANE IZBY CYWILNEJ

I CKN 379/98 – postanowienie z dnia 17 września 1999 r.

W sprawach o dział spadku sąd drugiej instancji nie jest związany granicami wniosków apelacyjnych oraz zakazem reformationis in peius jeżeli przedmiot zaskarżenia jest integralnie związany z inną częścią lub całością zaskarżonego orzeczenia.

I CKN 538/99 – wyrok z dnia 17 września 1999 r.

Pozbawienie Trybunału Konstytucyjnego kompetencji do ustalania powszechnie obowiązującej wykładni ustaw nie oznacza, że wykładni przyjętej w uchwałach wydanych na podstawie art. 13 ustawy z dnia 28 kwietnia 1985 r. o Trybunale Konstytucyjnym (jedn. tekst: Dz.U. z 1991 r. Nr 109, poz. 470 ze zm.) nie można podzielić.

I CKN 1436/98 – wyrok z dnia 24 września 1999 r.

Dopuszczalna jest, w świetle art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (jednolity tekst: Dz.U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62 ze zm.), konstrukcja ubezpieczenia mienia,

przy której bezpośrednim wierzycielem ubezpieczyciela jest ubezpieczający.

I CKN 126/98 – wyrok z dnia 7 października 1999 r.

Na podstawie art. 5 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji mogą być chronione nie tylko oznaczenia polskich przedsiębiorstw. Art. 8 Konwencji Paryskiej o ochronie własności przemysłowej nie stanowi samodzielnej podstawy ochrony oznaczeń zagranicznych przedsiębiorstw.

I CKN 262/98 – wyrok z dnia 7 października 1999 r.

Rozwiązanie przez strony umowy wzajemnej z mocą wsteczną powoduje, że to co sobie świadczyły podlega zwrotowi stosownie do art. 494 k.c., jeżeli strony nie postanowiły inaczej.

Kwota wręczona kontrahentowi po zawarciu umowy nie może być uznana za uiszczoną tytułem zadatku.

II CKN 496/98 – wyrok z dnia 8 października 1999 r.

1. W razie ustanowienia zastawu na udziale wspólnika w spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, prawo do uczestnictwa w zgromadzeniu wspólników i prawo głosu przysługuje w dalszym ciągu zastawcy.

2. Prawo głosu, jako prawo związane z udziałem, nie może być przedmiotem samodzielnego obrotu prawnego.

I CKN 169/98 – postanowienie z dnia 21 października 1999 r.

Postanowienie wstępne wydane w postępowaniu nieprocesowym na podstawie art. 318 § 1 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c. rozstrzygające o samej zasadzie żądania wywołuje skutki orzeczenia

formalnie prawomocnego (art. 365 § 1 k.p.c.), wiąże zatem sąd orzekający w sprawie.

III CKN 415/98 – wyrok z dnia 27 października 1999 r.

Roszczenie o uzgodnienie stanu prawnego nieruchomości ujawnionego w dziale II księgi wieczystej przez wykreślenie wpisanego właściciela nie może być uwzględnione bez jednoczesnego wpisania rzeczywistego właściciela.

I CKN 204/98 – wyrok z dnia 10 listopada 1999 r.

Przepis ustawy niezgodny z Konstytucją nie może być źródłem praw i obowiązków.

I CKN 885/99 – wyrok z dnia 10 listopada 1999 r.

Dowód z badania DNA pozwala nie tylko wykluczyć ojcostwo, ale może być także pozytywnym dowodem okoliczności stwarzających domniemanie ojcostwa z art. 85 § 1 k.r.o.

II CKN 565/98 – wyrok z dnia 23 listopada 1999 r.

Skutki umowy przenoszącej roszczenie związane funkcjonalnie z wierzytelnością podlegają ocenie w świetle przepisów art. 509 i n. k.c.

III CKN 456/98 – wyrok z dnia 26 listopada 1999 r.

Jeżeli odpłatna czynność prawna mająca na celu przeniesienie własności nieruchomości została dokonana pod rządem przepisów dekretu z dnia 11 października 1946 r. – Prawo rzeczowe (Dz.U. Nr 57, poz. 319 ze zm.), utrzymanych w mocy przez art. III pkt 3 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Przepisy wprowadzające kodeks cywilny

(Dz.U. Nr 16, poz. 94 ze zm.), przesłanki działania nabywcy w złej wierze należy oceniać w świetle art. 22 w związku z art. 20 prawa rzeczowego, a nie art. 5 i 6 ustawy dnia 16 lipca 1982 r. o księgach wieczystych i hipotece (Dz.U. Nr 19, poz. 147 ze zm.).

III CKN 467/98 – wyrok z dnia 26 listopada 1999 r.

Okoliczność, że dla właściciela nieruchomości władnącej potrzebny jest przejazd drogą konieczną do innych nieruchomości, na których nie ma budynków gospodarskich nie przeciwstawia się zniesieniu służebności drogi koniecznej na podstawie art. 295 k.c.

I CZ 72/99 – postanowienie z dnia 30 listopada 1999 r.

Sąd Najwyższy może oddalić zażalenie także wówczas, gdy zaskarżone postanowienie, mimo błędnego uzasadnienia, w ostatecznym wyniku odpowiada prawu.

I CKN 257/98 – wyrok z dnia 1 grudnia 1999 r.

1. Sędzia jest wyłączony z mocy ustawy (art. 48 § 1 pkt 5 k.p.c.) nie tylko wtedy, gdy bezpośrednim przedmiotem żądania w sprawie jest ustalenie ważności (nieważności) aktu prawnego sporządzonego z jego udziałem, ale także wówczas, gdy przesłanką rozstrzygnięcia jakiegokolwiek innego żądania jest ważność takiego aktu.

2. Art. 219 § 1ª Prawa spółdzielczego jest przepisem bezwzględnie obowiązującym.

I CKN 992/99 – postanowienie z dnia 1 grudnia 1999 r.

Powrotowi bezprawnie uprowadzonego pięcioletniego dziecka do państwa miejsca jego stałego pobytu, stosownie do art. 12 Kon-

wencji dotyczącej cywilnych aspektów uprowadzenia dziecka za granicę (Dz.U. z 1995 r. Nr 108, poz. 528), nie może w zasadzie stać na przeszkodzie jego oddzielenie od matki.

I CKN 286/98 – wyrok z dnia 7 grudnia 1999 r.

Jeśli wierzyciel weksla gwarancyjnego in blanco wystawionego przed 1 stycznia 1995 r. uzupełni go po tej dacie sumą wekslową odpowiadającą kwocie zadłużenia wyrażoną w zdenominowanych jednostkach pieniężnych, to narazi się – przy dokonywaniu zapłaty – na ponowne zdenominowanie wysokości swojej należności (ustawa z dnia 7 lipca 1994 r. o denominacji złotego – Dz.U. Nr 84, poz. 386 z późn. zm.), chyba że w postępowaniu sądowym, wywołanym wniesieniem zarzutów od nakazu zapłaty wykaże, że suma wekslowa odpowiada wartości przysługującego mu roszczenia cywilnoprawnego.

I CKN 290/98 – wyrok z dnia 7 grudnia 1999 r.

Członkowie, którym przysługuje własnościowe prawo do lokali w budynkach sprzedanych w związku z likwidacją spółdzielni, stają się ex lege członkami spółdzielni mieszkaniowej, która nabyła budynek (art. 231 prawa spółdzielczego).

III CZ 148/99 – postanowienie z dnia 9 grudnia 1999 r.

Sprawa z powództwa o ustalenie nieistnienia obowiązku alimentacyjnego jest sprawą o roszczenie majątkowe w rozumieniu art. 393³ k.p.c.

III CKN 497/98 – postanowienie z dnia 9 grudnia 1999 r.

Jeżeli w postępowaniu nieprocesowym sąd uzna, że – mimo wniosku któregośkolwiek z uczestników o zasądzenie kosztów postępowania – nie ma podstaw do odstąpienia od zasady określonej w art. 520 § 1 k.p.c., powinien ten wniosek oddalić; nie jest natomiast uzasadnione orzekanie o „wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania” lub o „ponoszeniu kosztów postępowania przez każdego uczestnika stosownie do jego udziału w sprawie”, względnie pomijanie w ogóle orzeczenia o kosztach.

I CKN 382/99 – postanowienie z dnia 13 grudnia 1999 r.

Przepisy art. 39 ust. 2 ustawy z dnia 13 lipca 1990 r. o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 51, poz. 298 ze zm.) oraz art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych (Dz.U. Nr 118, poz. 561 ze zm.) mają charakter bezwzględnie obowiązujący, a ich celem jest ochrona interesów – głównie finansowych Skarbu Państwa w procesie prywatyzacji bezpośrednio. Nie jest więc możliwe ich obejście przez odwołanie się do kodeksowej zasady swobody umów (art. 353-1 k.c.) lub nowacji (art. 506 k.c.).

III CKN 478/98 – wyrok z dnia 13 grudnia 1999 r.

1. Termin jednego miesiąca do wniesienia skargi o uchylenie wyroku sądu polubownego (art. 713 § 1 k.p.c.), jest zachowany także wówczas, gdy w tym terminie skarga zostanie wniesiona do innego sądu, niż ten, który byłby właściwy do rozpoznania sporu, gdyby strony nie dokonały zapisu na sąd polubowny (art. 696 § 1 k.p.c.).

2. Przepisy ustawy z dnia 10.06.1994 r. o zamówieniach publicznych (Dz.U. z 1998 r. Nr 119, poz. 773 ze zm.) wykluczają możliwość złożenia łącznej oferty przez podmioty ubiegające się o zamówienie publiczne.

// CKN 639/98 – wyrok z dnia 16 grudnia 1999 r.

Opłata roczna za wieczyste użytkowanie gruntu wiąże każdego kolejnego nabywcę tego prawa.

PYTANIA PRAWNE DO IZBY KARNEJ

I KZP 60/99

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Warszawie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy na podstawie art. 241 k.p.k. możliwa jest kontrola oraz utrwalanie przy użyciu środków technicznych treści wszelkich przekazów informacji innych niż rozmowy telefoniczne, czy też wyłącznie takich przekazów informacji, które wprawdzie są inne niż rozmowy telefoniczne, ale odbywają się jedynie w sieci telekomunikacyjnej?”

I KZP 6/2000

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Poznaniu przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Jak należy zabezpieczyć osobie zeznającej w sprawie jako świadek „incognito”, która wcześniej złożyła zeznania w oparciu o przepis art. 164 a k.p.k. z 1969 r., gwarancje bezpieczeństwa wynikające z treści art. 184 k.p.k., w sytuacji, gdy zachodzi potrzeba ponownego przesłuchania utajnionego świadka po 1 września 1998 r. i jak należałoby postąpić w sytuacji, gdyby świadek nie wyraził zgody na przesłuchanie w zmienionych warunkach procesowych, związanych z wejściem w życie nowego kodeksu postępowania karnego, a odtajnienie choćby części jego zeznań naruszało zasady uczciwego procesu wobec świadka, przy założeniu, iż przepis obecnie obowiązujący ograniczył gwarancje wobec świadka „incognito” do utajnienia jedynie jego danych osobowych i czy w takiej sytuacji procesowej istnieje możliwość zniszczenia lub innego wyłączenia z akt

sprawy protokołu zawierającego treść zeznań złożonych w oparciu o przepis art. 164 a d.k.p.k., który w przypadku jego odtajnienia w zakresie treści zeznań, choćby w wyniku ich złożenia na rozprawie w nowych uwarunkowaniach wynikających z art. 184 k.p.k., niewątpliwie prowadziłby do rozszyfrowania tożsamości świadka?”

I KZP 7/2000

Pytanie prawne Sądu Okręgowego w Płocku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy dopuszczalne jest warunkowe umorzenie postępowania karnego względem oskarżonego, co do którego Sąd orzeka na zasadzie art. 387 § 1 i § 2 k.p.k.?”

I KZP 8/2000

Pytanie prawne Sądu Apelacyjnego w Gdańsku przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przez roczny okres wstrzymania wykonania kary pozbawienia wolności, który w myśl art. 155 § 1 k.k.w. stanowi przesłankę formalną warunkowego zwolnienia skazanego z odbycia reszty kary, rozumieć należy wyłącznie czas udzielonej skazanemu przerwy (już to obligatoryjnej, już to fakultatywnej), czy też w skład tego okresu zaliczyć można czas zawieszenia postępowania wykonawczego z powodu choroby psychicznej lub innej przewlekłej, ciężkiej choroby?”

I KZP 9/2000

Pytanie prawne Sądu Rejonowego w Krakowie przedstawione do rozpoznania przez skład 3 sędziów Sądu Najwyższego:

„Czy przez określenie „wydaje ponownie postanowienie o umorzeniu postępowania lub odmowie jego wszczęcia” użyte w art. 330 § 2 k.p.k. należy rozumieć wydanie któregośkolwiek postanowienia o w/w treści w dowolnej konfiguracji czy musi to być takie samo jak poprzednio postanowienie?”

UCHWAŁY IZBY KARNEJ

I KZP 49/99 - z dnia 8 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Lublinie:

„Czy użyte w art. 12 ust. 2 ustawy z dnia 28 sierpnia 1998 r. o zmianie ustawy – Kodeks wykroczeń, ustawy – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawy – o ustroju kolegiów do spraw wykroczeń, ustawy – Kodeks pracy i niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 113, poz. 717) określenie „czyn objęty prawomocnym wyrokiem skazującym za przestępstwo na karę pozbawienia wolności stanowi wykroczenie” odnosi się tylko do tych czynów, które – z mocy zmiany stosownych przepisów – wykroczeniami stały się dopiero z chwilą wejścia w życie wyżej wymienionej ustawy, tj. z dniem 1 września 1998 r., czy też dotyczy ono również tych czynów, które, będąc przestępstwami w chwili wyrokowania, wskutek zmian przepisów prawa stały się wykroczeniami już w okresie późniejszym, jednakże przed dniem 1 września 1998 r.?”.

postanowiono odmówić podjęcia uchwały.

I KZP 50/99 - z dnia 8 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Zamościu:

Nie stanowi „orzeczonego przez sąd zakazu” prowadzenia pojazdów w rozumieniu art. 244 k.k. – taki zakaz orzeczony przez kolegium do spraw wykroczeń, chociażby orzeczenie to zostało utrzymane w mocy przez sąd w trybie art. 512 k.p.k. w zw. z art. 514 k.p.k.

I KZP 51/99 - z dnia 8 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Apelacyjnego w Warszawie:

W odwoławczym postępowaniu lustracyjnym, prowadzonym w oparciu o przepisy ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944-1990 osób pełniących funkcje publiczne (tekst jednolity – Dz.U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428), z uwagi na art. 19 tej ustawy, sąd stosuje odpowiednio także art. 452 i art. 454 § 1 kodeksu postępowania karnego.

I KZP 52/99 - z dnia 8 lutego 2000 r. w składzie 3 sędziów na pytanie Sądu Okręgowego w Tarnowie:

Odstąpienie przez Sąd od wymierzenia kary, na wniosek prokuratora złożony w trybie art. 335 § 1 k.p.k., uzależnione jest od tego, czy na takie rozstrzygnięcie pozwalają przepisy materialnego prawa karnego.